

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΚΥ, 34 χρόνων. Χλωμός και μεγαλοχολικός. ΛΙΖΑ, 30 χρόνων, προσποιητά εθσιμη.

(Σ' ένα καμπαρέ. Ο Γκύ προχωρεί προς το τραπέζιακι όπου κάθεται μόνη η Λίζα).

ΓΚΥ. — Είστε μόνη, δεσποινίς; ΛΙΖΑ. — Ναι, έντελώς μόνη. ΓΚΥ. — Θέλετε να σας κρατήσω συντροφιά;

ΛΙΖΑ. — Ναι, δέχομαι ευχαρίστως τη συντροφιά σας. Θέλω να γλεντήσω άπόψε.

ΓΚΥ. (κάθεται κοντά της). — 'Ωραία! Την ίδια επιθυμία έχω κι' εγώ άπόψε. Να γλεντήσω, να μεθύσω, να... (πολύ σιγά) να ξεχάσω. (Κιττάζοντας τη Λίζα κατάματα). Λοιπόν, τί θέλετε; Σαμπάνια;

ΛΙΖΑ. — Βέβαια, σαμπάνια. ΓΚΥ. (στον ύπνρέτη). — Γκαρσόν, φέρε μας σαμπάνια. (Στη Λίζα): Είστε χορεύτρια;

ΛΙΖΑ. — Τι σας νοιάζει τί είμαι; Είμαι μιá γυναίκα... ΓΚΥ. (κάπως άφηρημένα). — 'Ωμορφη... ΛΙΖΑ. (κάπως ειρωνικά). — 'Υποθέτω.

ΓΚΥ. (κιττάζοντας την λιό προσεκτικά). — Δέν φάνεστε ώστόσο για χορεύτρια... Φάνεστε σαν μιá γυναίκα... ΛΙΖΑ. — Τι σας νοιάζει τί γίνωμαι; Χορεύτρια ή νορία, είμαι μιá γυναίκα ποδ θέλει να διασεδάση άπόψε...

(Ο ύπνρέτης φέρνει τη σαμπάνια). ΓΚΥ. — Λοιπόν, θα πιείτε; ΛΙΖΑ. — Ναι. Θα πιώ, θα πιώ ώς ποδ να μεθύσω.

ΓΚΥ. — Μεθάτε εύκολα. ΛΙΖΑ. — Θα ίδητε σέ λίγο. ΓΚΥ. (προσφέροντας της ένα ποτήρι γεμάτο σαμπάνια). — Πίετέ πρώτα έσείς, για να πιώ ύστερα κι' εγώ...

(Η Λίζα παίρνει τό ποτήρι και πίνει όλη τη σαμπάνια). ΓΚΥ. — Γιατί δέν άφίρσατε και για μένα;

ΛΙΖΑ. — Αδτές ή άσθηματιζόητες είνε περιττές μεταξύ μας. Δέν μπορείτε να πihτε ότι έρωτευθήκατε τόσο άξιαμα, ώστε να θέλετε να πιhτε άπό τη σαμπάνια μου.

ΓΚΥ. (προσποιημένα). — Ποδ ξέρετε άν δέν σας έρωτευθήκα;

ΛΙΖΑ. — Κόριε... "Ας είμαστε ειλικρινείς. Κι' έσείς κι' εγώ, ήρθατε έδώ ζητώντας μερικές στιγμές λίθης. "Ας λείπουν ή έρωτικές γαμοντόρες. "Άλλος τε εγώ δέν πιστεύω πια στον έρωτα...

ΓΚΥ. (μεγαλοχολικά). — Κι' εγώ δέν πιστεύω πια σέ τίποτα...

ΛΙΖΑ. — "Α, έτσι! Να ποδ είσαστε ειλικρινής. Πάντως πιστεύετε και πιστεύω άκόμα στη σαμπάνια. Δέν είνε έτσι; Δώστε μου κι' άλλη.

(Ο Γκύ ξαναγεμίζει τό ποτήρι της). ΛΙΖΑ. — Τι ώραίο, άγράτο ποτό! Δέν άγαπάω πια παρά μόνο αυτό στον κόσμο... (Πίνει). Μά έσείς γιατί δέν πιhτε καθόλου;

ΓΚΥ. — Εγώ δέν πιστεύω πια ούτε στη σαμπάνια. ΛΙΖΑ. — Δηλαδή;

ΓΚΥ. — Δηλαδή δέν πιστεύω πώς μποεί να μεθύσει την ψυχή μου ή σαμπάνια...

ΛΙΖΑ. — "Α, έχετε κι' έσείς ψυχή! Χά! Χά!... ΓΚΥ. — Γιατί γελάτε;

ΛΙΖΑ. — Γιατί έχω λιη κιόλας διό ποτήρια σαμπάνιας. Και θέλω κι' άλλη. Πίετέ κι' έσείς, για να κόμειτε χέρι. Δέν είνε αστό να γελώ εγώ μόνη μου και να μένετε έσείς σοβαρός. Πρέπει να γελοίμε μαζί...

(Ο Γκύ μένει άφηρημένος και σιωπηλός). ΛΙΖΑ. — Μά τί συλλογιζεστε λοιπόν τόσο έπιμονα; Και ύστερα λέτε πώς ήρθατε έδώ για να γλεντήσετε. Λοιπόν, άκούστε: "Αν δέν πιhτε τώρα άμέσως ένα ποτήρι σαμπάνια, θα σηκωθεί να φύγω.

(Ο Γκύ πίνει μηχανικά). ΛΙΖΑ. — Μά γιατί είστε έτσι μελαγχολικός; Μηπως είστε ποιητής;... Χά! Χά!...

ΓΚΥ. — Δέν είμαι ούτε μελαγχολικός, ούτε ποιητής. ΛΙΖΑ. — Τι είστε λοιπόν; ΓΚΥ. — Ένας άντρας.

ΛΙΖΑ. — 'Ωραία! Κι' εγώ είμαι μιá γυναίκα. "Ηθατε έδώ ζητώντας ίσως μιá γυναίκα, κι' εγώ ήθα ζητώντας έναν άντρα. "Ας διασεδάσουμε λοιπόν λίγο ό ένας με τον άλλο. Λοιπόν, ζήτω ή ειθηνία!... Πίετέ κι' άλλη σαμπάνια.

(Ο Γκύ ξαναπίνει). ΛΙΖΑ. — Τι ώραία ποδ είνε ή άφράτη σαμπάνια! 'Αλλά καθώς την πίνει κανείς τοδ γαργαλίζει τά χείλη ό άφρός... Δέν είνε έτσι; Χά! Χά!...

ΓΚΥ. — Έτσι είνε... Χά! Χά! ΛΙΖΑ. — Είδατε λοιπόν ποδ γελάτε; Και τοληήσατε να πιhτε πώς δέν πιστεύετε στη σαμπάνια! 'Ε, λοιπόν, δέν άρχισε να μεθάη κι' ή ψυχή σας; Πίετέ λίγο άκόμα...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ J. FURET

(Ο Γκύ ξαναπίνει).

ΛΙΖΑ. — Μά είστε θαυμάσιος! ΓΚΥ. — Είνε όλα θαυμάσια άπόψε...

ΛΙΖΑ. — Είνε όλα θαυμάσια, άπό τη στιγμή ποδ άνοιμα...

ΓΚΥ. — Και τά μάτια σας είνε ώραία!

ΛΙΖΑ. — Είνε ώραία, γιατί είνε μεθυσμένα, και γιατί τά κοιτάζετε κι' έσείς με μάτια μεθυσμένα...

ΓΚΥ. — Είνε πράσινα;

ΛΙΖΑ. — 'Όχι, είνε γαίανα.

ΓΚΥ. — Δέν είνε πράσινα σαν σαροράδια; ΛΙΖΑ. — Είνε γαλάζια, σαν ζαφείρια...

ΓΚΥ. — Μά γιατί έμένα ποδ φαίνονται πράσινα; ΛΙΖΑ. — Ξέρετε, όποιος πίνει σαμπάνια, μεθωεί τά χρώματα.

ΓΚΥ. — Δέν είνε πράσινα τά μάτια σας, δέν είνε μάτρα τά μαλλιά σας;

ΛΙΖΑ. — Είνε ξανθά τά μαλλιά μου, είνε ξανθά σαν την σαμπάνια...

ΓΚΥ. (κιττάζοντας την προσεκτικά). — Και τί ζητάς κοντά μου, εσύ, μιá γυναίκα με ξανθά μαλλιά και με γαλάζια μάτια;

ΛΙΖΑ. — 'Εσείς ήρθατε στό τραπέζια μου, κύριε. ΓΚΥ. — Τι θέλει κοντά μου μιá γυναίκα, ποδ δέν είνε έκείνη;

ΛΙΖΑ. (κιττάζοντας κι' αυτή προσεκτικά τόν Γκύ). — Και τί φρονείς εσύ κοντά μου, εσύ ξένη, με τά καστανά μάτια και μαλλιά; Τι θέλει κοντά μου ένας άντρας ποδ δέν είνε έκείνος; "Η μάλλον τί θέλω εγώ κοντά σ' έναν άντρα ποδ δέν είνε έκείνος; "Κιττάζοντας γύρω της). "Εγώ σ' ένα καμπαρέ μ' έναν άγνωστο;... Θεέ μου, πώς ξεπέσα έτσι! (Κλάει).

ΓΚΥ. — Μην κλάς, μη κλάς, φταχί γυναίκα... Καθώς καταλαβαίνω, ό ίδιος πόνο μάζ έστειλε άπόψε τόν ένα κοντά στον άλλον. "Ηθα έδώ για να ξεχάσω μιá γυναίκα, ήρθες για να ξεχάσης έναν άντρα...

ΛΙΖΑ. — Ναι!... Ναι!... ΓΚΥ. — Προσπαθήσατε να ξεχάσουμε. 'Επεχείρησα να σοδ δείξω έναν ψεύτικο έρωτα, ποδ έκανα κοιπιμένα, χωρίς καν να προσέξω άν είσαι ώραία ή όχι. 'Εσύ πάλι προσπάησες να φανής διαφορετική άπό ό,τι είσαι, να μεθύσης τόν πόνο μου, να ειρωνευής την ίδια σου την δόνη, τόν πόνο σου. Δέν τά καταφέραμε όμως. "Επειτα ή προσοπίδες μας και φανερόθηκαν ή άληθινές μας μορφές. Σε μιá στιγμή προδοθήκαμε... Δείξαμε τί είμαστε...

ΛΙΖΑ. — Είμαστε δύο άτελεισμένοι, δύο προδομένοι άπό τόν έρωτα.

ΓΚΥ. — Την άγαπούσα μέχρι λατορίας, κι' έκείνη ζήδες τη νύχτα έφυγε με κάποιον φίλο μου.

ΛΙΖΑ. — Τόν άγαπούσα μέχρι τρέλλας, κι' έκείνος σήμερα τό προδ έφυγε με μιá φίλη μου. Σκέψαμε άμέσως να πεθάνω.

ΓΚΥ. — Κι' εγώ τό ίδιο!

ΛΙΖΑ. — Μά δείλασα, όταν πήρα τό περιστρόφο στό χέρι μου. Και τότε είπα: Καλύτερα να έκδικηθώ και να προσπαθήσω να ξεχάσω, όποις μποοδ...

ΓΚΥ. — Τά ίδια έκανα και σκέψαμε κι' εγώ.

ΛΙΖΑ. — Και τώρα, τί θα γίνουμε; ΓΚΥ. — Τι θα γίνουμε τώρα;...

ΛΙΖΑ. — Λίγη ώρα πριν μιλήσα με κανισά. Τώρα νιώτουμε τόν ίδιο μου έαυτό. Μά ήμουν μεθυσμένη άπό... άτελεισία... Τι θα γίνουμε τώρα; Καθώς φαίνεται είνε άδύνατον να ξεχάσουμε... Τι θα γίνουμε;

ΓΚΥ. — Θα γίνουμε δύο καλοί φίλοι. Ναι, ό ίδιος πόνο μάζ ένώνει. Κι' άν δέν μπορέσουμε να ξανανοιάσουμε τόν έρωτα, ή φίλια θα μάζ είνε άρετή. Δέν είνε έτσι;

ΛΙΖΑ. (απόλύνοντας τά χέρια της στά δικά του). — 'Ισως... Ποιός ξέρει; Καμιά φορά ή καρδιάς πεθαίνουν, μά τίς ξαναανασταίνει ό έρωτας...

ΓΚΥ. — 'Ισως...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

"Ένας γιατρός πήγε μιá μέρα κι' έπισκέφθη έναν άρρωστο οικογενειακό.

— Πώς τόν θρίσατε, γιατρέ μου; τόν ρώτησε στό τέλος ή γυναίκα τοδ άρρώστου.

— Σε κακά χάλια!... — Θεέ μου!... Και τί έχει;

— Ερσιπιλας. — Και πώς τό καταλάβατε; — Από τά χέρια του... Δέν είδατε πόσο κόκκινα είνε;

— 'Αλλά, γιατρέ μου, τά χέρια του έτσι είνε πάντα, γιατί ό άντρας μου είνε βαριάς. — Βαριάς;... Και γιατί δέν μοδ τό λέγατε, πριν κάνω τη διάγνωση, κυρία μου;

ΣΤΟ ΚΑΜΠΑΡΕ

